

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 271/2013
13.02.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. А.З. и др, због кривичног дела изнуда у покушају из члана 180. став 2. у вези става 1 Кривичног закона Републике Србије, у вези члана 19. Основног кривичног закона, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окр. А.З., адв.А.М. и браниоца окр.Р.Л., адв.Д.Г., поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 211/10 од 28.05.2011. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 4116/12 од 22.08.2013. године, у седници већа одржаној 13.02.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених А.З. и Р.Л., поднети против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 211/10 од 28.05.2011. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 4116/12 од 22.08.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 211/10 од 28.05.2011. године оглашени су кривим због кривичног дела изнуда у покушају из члана 180. став 2. у вези става 1. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ и осуђени и то:

- окр. А.З. – на казну затвора у трајању од једне године,
- окр. Р.Л. – на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци и
- окр. Д.Б. – на казну затвора у трајању од две године.

Одлучујући о жалбама бранилаца окривљених, Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Кж1 4116/12 од 22.08.2013. године, одбио жалбе као неосноване и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окр.Р.Л., адв.Д.Г., због повреде закона из члана

485. став 1. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев тако што ће обе пресуде преиначити и одбити оптужбу.

Бранилац окр.А.З., адв.А.М. поднео је захтев за заштиту законитости против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 4116/12 од 22.08.2013. године, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, са предлогом да се захтев усвоји и оптужба одбије.

Након што је примерке захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужилаштву, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП, није обавештавао јавног тужиоца и браниоце, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је, по оцени навода у захтевима, нашао:

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених А.З. и Р.Л. су неосновани.

Браниоци у захтевима наводе да је кривично дело које је окривљенима стављено на терет извршено 10.04.2003. године, да је протеком рока од 10 година наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, те да је Апелациони суд у Новом Саду, доносећи другостепену пресуду 22.08.2013. године погрешно применио материјалне прописе на штету окривљених.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Окривљени А.З. и Р.Л. оглашени су кривим због кривичног дела изнуда у покушају из члана 180. ст. 2. у вези ст. 1. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ.

Одредбом члана 180. став 2. КЗ РС било је прописано да ће се учинилац казнити затвором од једне до десет година.

Одредбом члана 95. ОКЗ која је одређивала рокове застарелости, у ставу 1. тачка 3. прописано је да се кривично гоњење не може предузети кад протекне 10 година од извршења кривичног дела за које се по закону може изрећи казна затвора преко пет година, а према одредби члана 96. став 6. ОКЗ, застарелост кривичног гоњења настаје у сваком случају кад протекне двапут онолико времена колико се по закону тражи за застарелост кривичног гоњења.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, висину запрећене казне и време извршења предметног кривичног дела, у конкретном случају апсолутна застарелост кривичног гоњења наступиће протеком рока од 20 година од извршења кривичног дела за које су окривљени А.З. и Р.Л. оглашени кривим, дакле 10.04.2023. године.

Стога Апелациони суд у Новом Саду, доношењем другостепене пресуде није повредио закон на штету окривљених, како се то неосновано истиче у захтевима њихових бранилаца.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник
Драгана Вуксановић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.